

AARDE BEWUSTZIJN

Marleen D'hose

Aarde Bewustzijn

Marleen D'hose

Hajefa
uitgeverij

Copyright © november 2020, Uitgeverij Hajefa, Zoetermeer, www.hajefa.nl
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Redactie: René Argonijt
Omslagafbeelding: Antonias Ntoumas

ISBN: 978-94-6331-028-4
NUR: 728

Er zijn mensen die nooit verdwalen
omdat ze nooit op weg zijn gegaan

- Goethe

Inhoud

Voorwoord.....	9
----------------	---

DEEL I: VERKENNINGEN

1 Passie voor psycho-ecologie.....	17
2 Geraardsbergen.....	29
3 Asse.....	37
4 Gent en daar voorbij.....	49
5 Chartres.....	55
6 De Externsteine.....	65
7 Het Teutoburgerwald.....	73
8 Aken, Karels hoofdstad.....	81

DEEL II: VERBANDEN

9 Bouillon en de Jeruzalemlijn.....	93
10 Tempeliers en kathedralen.....	107
11 Het cisterciënzer netwerk.....	117
12 Reims en Troyes.....	123
13 Het huwelijk van Merovech.....	133

DEEL III: NATUURWEZENS

14 Contact met het Oude Volk.....	145
15 Alven en feeën.....	155
16 Nimfen.....	163
17 Hybride wezens.....	169
18 Dwergen.....	179
19 Kobolden en gnomen.....	187
20 Centauren, saters en faunen.....	199
21 Reuzen.....	207
22 Loki's kinderen.....	219

DEEL IV: DE SCHEPPING

23	Ons collectief oerverhaal.....	235
24	Hoe het begon.....	243
25	Vanen en Asen.....	251
26	De Alvadermoord.....	263
27	Titanen en giganten.....	271
28	De grofstoffelijke Aarde.....	281
29	De creatie van de mens.....	291
30	Hymers ketel en de mede.....	297

DEEL V: NETWERKEN

31	Domes en poortwachters.....	309
32	Interdimensionale voertuigen.....	319
33	Veters over het Kanaal.....	325
34	Het kristalgrid van de Aarde.....	331
35	Het web van de Nornen.....	341
36	Begidsing.....	349
37	Incarneren en sterven.....	357
38	Walkuren.....	367
	Slotwoord.....	377
	Dankwoord.....	378
	Over de auteur.....	380
	Bibliografie.....	382

Voorwoord

Het was vrij laat in mijn leven, iets voor de eeuwwisseling, dat een ongekend stuk van de wereld zich voor mij opende: een onontgonnen gebied op de kaart, letterlijk en figuurlijk. Ik reis veel en heb met mijn man en kinderen heel wat prachtige streken verkend, maar deze keer koos ik niet voor een reis verder de wereld in. Ik koos voor een innerlijke reis, een tocht die me bracht voorbij horizons waarvan ik het bestaan niet eens vermoedde. Vreemd genoeg koppelde deze innerlijke reis zich ook aan een uiterlijke verkenning van mijn leefgebied en bracht me bovendien naar heel wat bijzondere plekken op Aarde.

Ik was een jonge veertiger en had steeds het gevoel dat er iets in mijn leven ontbrak. Ik denk dat ik deze onbestemdheid met vele anderen deel. Het is het verlangen van de ontdekkingsreiziger die diep in zichzelf weet dat er achter de horizon een schat ligt die trekt en lonkt, maar waar je je vinger niet precies op kunt leggen.

‘The map is not the territory’, denk ik, terwijl ik voorzichtig en respectvol de krakende bladen van een oude Atlas omdraai. Ik kom bij een oude zeekaart, het bekende deel van de wereld, omringd door een zwarte zee: een ruimte vol vraagtekens met een paar opduikende monsters. Ik vind het ongelooflijk boeiend om naar deze middeleeuwse kaarten te kijken. De tekenaar schetst binnen de geest van zijn tijd en vanuit de ervaringen en kennis waarover hij beschikt. Deze oude prenten vormen voor mij een ‘Kairos-moment’. Via deze prenten maakt het zielsverlangen van de ontwerper contact met mijn zielsverlangen om het getekende gebied verder in kaart te brengen en borrelt het verlangen op om de grenzen van de kaart te verleggen.

Ik strijk met mijn hand over het vasteland en de zeeën. Mijn vingers overschrijven de grenzen van het ingekleurde gebied. De confrontatie met de

volle leegte is voelbaar, bijna tastbaar, voor elke avonturier, reiziger en wetenschapper die zo'n kaart in handen krijgt. Het donkere vlak zuigt. Honger naar kennis maakt zich van mij meester. Durf ik de begrenzing van 'wat is' te bevragen en durf ik de beperking die hij inhoudt te overschrijden?

Zo'n kaart, die heel wat vragen en verlangens oproept, heb ik in mijn handen wanneer ik me inschrijf voor de cursus 'intuïtieve ontwikkeling' bij het Timotheus Project. Ik ben klaar voor de reis. Het ingekleurde gebied gaf me altijd veiligheid en beschutting. Hartelijke en gedreven mensen gaven me voldoende draagkracht om de verkenning van 'de nieuwe wereld' aan te vatten. Als een ware heldin stap ik over de drempel de onbekende ruimte in.

Ik kan op dat moment niet weten dat die kaart niet alleen mijn buitenwereld, maar ook mijn binnenwereld zal herteken. Het verkennen van de grensgebieden van de kaart zal mij persoonlijk op alle vlakken veranderen. Diep verscholen gearchiveerde kennis zal opduiken in mijn herinnering. De Columbastocht zal zich voltrekken in verschillende stappen. Soms zal ik worden teruggeslagen en teruggefloten en op weerstand botsen. Ongehoof, angst en wantrouwen zullen opdoemen. Het zal zijn als in een labyrint: je volgt een lange weg vol bochten naar het centrum, om vervolgens weer naar buiten te lopen, gewapend met nieuwe inzichten, ervaringen en intenties.

Ik ontwikkel tijdens deze reis mijn intuïtieve kanalen en ondervind dat alles wat zich manifesteert in ons universum, is opgebouwd uit energie; energie die zich soms toont in een fysieke vorm, maar die ook bestaat op veel fijnstoffelijkere niveaus. Soms is deze waarneembaar, soms meetbaar en wetenschappelijk aantoonbaar, maar soms ook niet. De trilling en de vorm van de energie verandert constant. Deze drukt zich uit in de vaste materie, maar is ook zeer subtiel aanwezig in gewaarwordingen en sensaties.

Het kan in eerste instantie bevreemdend zijn om naar jezelf te kijken als een energievorm die constant in beweging is en in interactie gaat met zijn omgeving. Je hebt een fysiek lichaam, maar daarnaast heb je emoties, gedachten en overtuigingen. Je hebt een visie en een wereldbeeld. Dit zijn allemaal lagen van jou en die zijn constant in beweging en in verandering. Dit geldt niet alleen voor jou, maar ook voor alles en iedereen rondom je.

Mijn nieuwe wereldbeeld laat me foto's zien die vooraf niet belicht werden en mijn album breidt zich uit. Deze metamorfose leidt tot een fijner afstemmen. Mijn vijf zintuigen worden gestimuleerd tot meer zien, juister luisteren, scherper ruiken, intenser voelen en dieper proeven. Dit brengt me ongelooflijk veel opheldering en verwondering.

Het traject intuïtieve ontwikkeling duurt drie jaar. Daarop volgt een traject met de opleiding psycho-energetica. Ik verken boeiende thema's, waaronder tijdsbeleving, sociaal panorama, psycho-archeologie, psycho-ecologie, opstellingswerk, de vijf elementenleer en logische niveaus. Het groeiproces en verruimingsproces nemen exponentieel toe. Ik begin te snappen dat ik met mijn intenties vorm geef aan de materie; dat ik een co-creator ben die constant het spel van mijn leven en dat van vele anderen meebepaal. Dat is op zijn minst een eye-opener.

Beseffen dat je co-creator bent, ten goede en ten kwade, heeft tot gevolg dat je de eigen verantwoordelijkheid, in je keuzes en in je daden, niet meer kunt ontkennen. Slachtoffertje spelen, anderen met de vinger wijzen en hen verantwoordelijk stellen voor de zaken die mank lopen in je eigen leven, vermindert daardoor. In het beste geval stopt dit narcistische handelen. Wij bepalen zelf op welke manier we ons verbinden met het universum. Dit is een belangrijk inzicht en een krachtige sleutel tot verandering.

Wanneer je leven in volle stroming komt en de flipperkast constant oplicht met aha-erlebnissen, krijg je af en toe ook een 'bonus'. Eén van de grootste bonussen, voor mij, is het intenser worden van mijn persoonlijke relaties. Ik kom eindelijk echt 'thuis' bij mezelf, bij mijn partner, mijn kinderen, mijn familie en mijn vrienden, maar ook bij een aantal gelijkgestemden die mijn passie delen. Er opent zich een deur die ik nooit meer heb dichtgedaan. Het uitgangspunt van een psycho-energetische benadering van de wereld is simpel. Het draait om herverbinding met alles wat leeft en is. Dit vraagt een levenslang engagement waarbij je komt tot reïntegratie van veel verloren en afgesneden stukken in en buiten jezelf.

Tot mijn grote plezier wordt de cursus gekruid met voorbeelden uit heel wat domeinen die mij al langer boeiden. Oude interesses worden opnieuw aangewakkerd, waaronder psychologie, mythologie, geschiedenis, esthetica en mijn opleiding als aardrijkskundige. Ze passen wonderwel in de energetische modellen die worden aangeboden. Uiteindelijk wordt binnen het ruime werkterrein van de psycho-energetica het domein van de

psycho-ecologie mijn lievelingspaardje. Dat paardje eist nu al een tiental jaren ongelooflijk veel tijd en aandacht op, maar ik ben er zo blij mee!

Via het openen van mijn intuïtieve kanalen, leer ik contact te maken met andere, fijnstoffelijke bewustzijnsvormen. Het magisch moment waarop ik voor de eerste keer een trilling waarneem van een vorm die ik voorheen niet kende, kan ik met geen pen beschrijven. Deze levensvorm behoort niet tot het dan gekende stuk van mijn wereldkaart. Het is een zender die ik eerder niet via mijn bewuste antenne kon ontvangen. De ervaring dat de kaart groter is dan het door jou gekende gebied, maakt letterlijk en figuurlijk een wereld van verschil.

Voor mij zelf vormt deze ervaring een onweerlegbaar bewijs dat er meer is. Je kunt deze ervaring niet afdoen als een illusie of zinsbegoocheling, omdat de beleving ervan even echt is als je ervaring van de fysieke wereld. Het is alsof er een objectief waarneembare nieuwe zender is bijgekomen op je televisie. Eén seconde eerder was die er niet, maar nu is deze er plotseling wel. Het is een doorbraak-moment, het opent een poort die voorheen gesloten was en daarachter ontvouwt zich een niet gekende realiteit. Volgens mij is dit soort ervaring het doel van alle zoektochten naar spiritualiteit door de tijd heen.

Onze westerse beschaving wordt in zijn bewustzijnsverruiming heel sterk ingeperkt en gecontroleerd vanuit het structureel-mentale niveau. Een hele hoop overtuigingen, ideologieën, dogma's en wetten maken het ons moeilijk om onze intuïtieve kanalen te ontwikkelen. Mentale kaders worden ons van jongs af aanbevolen, dikwijls opgelegd en medebepaald door ouders, opvoeders, leraars, vrienden en kennissen en culturele gemeenschappen waar we deel van uitmaken.

Ieder mens wordt gevormd vanuit de overtuigingswereld van zijn beschaving. Deze culturele blauwdruk geeft structuur, een kader, veiligheid. En als het goed is, biedt hij ook een zekere geborgenheid en een vangnet. Tegelijk belemmert deze blauwdruk ons op onze zoektocht naar wie we zelf zijn, in onze diepste essentie. Hij beperkt onze creativiteit, ons intuïtief en ervaringsgericht leven. Hoe vaak beseffen mensen niet dat ze in de val gelopen zijn of de verkeerde beslissing hebben genomen door het niet volgen van hun intuïtie? Terwijl alles in hun systeem schreeuwt iets wel of niet te doen, iemand wel of niet te volgen, laten ze deze roep overstemmen door hun rationele raadgever, om achteraf bedrogen uit te komen.

De begrenzingen die we ervaren en de beperkingen die we onszelf oplegen, zijn zeer groot. Alleen de zoekers, wetenschappers, mystici, schrijvers en creatievelingen onder ons zijn in staat om over die grens heen te stappen en zichzelf toe te laten om *out of the box* te denken en te leven. Er is buiten ieder bewustzijn altijd een zone waar de mist opsteekt, waar het beeld wazig wordt. Bewustzijnsverruiming laat die mist optrekken. Het verruimen van je bewustzijn is dus grensoverschrijdend gedrag, maar dan positief. Vanuit wat ik nu al weet en mocht ervaren ligt de grens van mijn onderzoeksveld oneindig ver. Op dit moment in mijn leven ligt deze al veel verder dan ik twintig jaar geleden ooit kon vermoeden of verwachten, maar reikt daarbuiten nog steeds onbeperkt ver. De grens van gisteren is niet meer de grens van vandaag en die van nu zullen we morgen overschrijden. Het worstelen met de mist blijft echter. Aarzelend, schoorvoetend, met vallen en opstaan, ga ik steeds verder. Dikwijls verlicht mijn lamp maar een ruimte van twee meter rondom en moet ik voorzichtig zijn in het duiden van mijn subtiele waarnemingen; voorzichtig ook met het verwoorden van wat ik voor waar aanneem. Heel vaak gebruik ik in dit boek woorden als 'in mijn waarneming' of 'naar ons aanvoelen' en dergelijke, niet om mijn ervaring of die van mijn collega's te minimaliseren, maar vanuit het besef dat dergelijke waarnemingen subjectief zijn en nog niet onomstotelijk wetenschappelijk bewezen kunnen worden.

De drive en de passie waarmee ik deze zoektocht onderneem, wordt gestimuleerd door een diepere laag in mezelf; een laag die op zoek is naar harmonie, evenwicht en schoonheid. Ergens heb ik het gevoel dat we als mensheid collectief het verlangen delen om te leven in een ruimere wereld, maar ieder voor zich op een bepaald kruispunt een verkeerde afslag namen. Het voelt alsof we collectief verdwaald zijn en het spoor zijn kwijtgeraakt van wie we in ons diepste binnenste zijn, als Klein Duimpje die zijn spoor van kruimeltjes niet meer terug kan vinden. Om mijn en onze weg terug naar huis te vinden, moest ik gaan voorbij de grens van wat de meeste mensen momenteel als 'echt' beschouwen. Dat heeft uiteindelijk geleid tot dit boek.

Het doel van dit werk is een aantal ervaringen rond subtiele energetische communicatie te delen, zichtbaar te maken en in het aandachtsveld van de fysieke wereld te brengen. Ik kan dit alleen maar doen vanuit eigen er-

varingen, aangevuld met belevingen van zielsgenoten – van mensen wiens ziel tot eenzelfde cluster behoort als de mijne. Ik hoop dat iets daarin zal blijken te resoneren met de belevingswereld van mijn lezers.

Het Timotheus Project was voor mij het atelier waar ik genoeg vorming en materiaal kreeg en waar ik gestimuleerd werd om daar zelf mee aan de slag te gaan. Ik kreeg daar een palet aan fantastische kleuren aangereikt, maar uiteraard heb ik daarmee mijn eigen schilderij ontworpen. Als elke leerling ben ik mijn eigen weg gegaan en is dit werk geschreven vanuit mijn eigen beleving. Die ervaringen heb ik afgetoetst en gedeeld met anderen. Heel wat reisgenoten hebben me geholpen met dit onderzoek. Ik ben hen zo dankbaar voor hun steun en expertise, elk in zijn eigen domein. Ik heb het geluk te leven in een tijd en een regio waar alle mogelijke kanalen van kennis via boeken, internet, reizen en culturele uitwisseling beschikbaar zijn. Nooit had iemand die een boek wil schrijven en zich wil verdiepen in een onderwerp, zoveel materiaal ter beschikking als nu. Dit boek is nog steeds mijn eigen creatie, mijn eigen brouwsel, maar het materiaal en de kruiding die ik in mijn ketel van Ceridwen heb gegooid, kreeg ik uit vele hoeken.

DEEL I:
VERKENNINGEN

I

Passie voor psycho-ecologie

De eerste hermetische wet zegt het heel mooi: ‘Het universeel bewustzijn omvat ons allemaal. Alles, van het meest grofstoffelijke tot het meest subtiele, is met elkaar verbonden, resonanceert met elkaar en beïnvloedt elkaar.’ Binnen alle grote, oude beschavingen vind je filosofische werken en verhalen die het principe van het universeel bewustzijn onderschrijven. Het kreeg niet altijd dezelfde naam, maar wordt vermeld als het Al, de Bron, God, Allah, Tao, Chi, het Godsbewustzijn, de Oersoep en het Universum. Hetzelfde principe komt echter steeds terug.

Ik las een verhaal over de bibliotheek van Alexandrië, een plek die een immense schat aan kennis bezat over het ontstaan van oeroude beschavingen. Alexandrië was een smeltkroes van levenswijsheden waar verschillende culturen elkaar spiritueel, politiek, economisch en sociaal bevruchtten. De bibliotheek ontstond in het begin van de derde eeuw voor Christus in het Grieks-Egyptische Rijk, maar de boekrollen en manuscripten, de kennis die er bewaard werd, was veel ouder. Het land van Tigris en Eufraat, de Sumerische beschaving en het Babylonische rijk, de Perzen, het oude Egypte van de Farao's werd in 333 voor Christus grotendeels veroverd door de Macedonische Grieken. Vanaf toen was het onderdeel van de Hellenistische wereld. Bij archeologische opgravingen in 2004 werden de restanten opgegraven van collegezalen, vijftien ruimtes waar ongeveer vijfduizend studenten onderdak vonden. De eerste bibliothecaris was een student van de grote Aristoteles.

De boekenliefde van de opeenvolgende bibliothecarissen stuurde opkopers naar alle windstreken, van Spanje tot India, om zo veel mogelijk onbekende boeken te verwerven. Op het hoogtepunt, in de eerste eeuw voor Christus, bevatte de bibliotheek tussen de 400.000 en 700.000 boekrollen. Naast Griekse literatuur waren er ook veel vertalingen van werken uit andere culturen. Er was een compleet overzicht van de lange geschiedenis

van Mesopotamië, Egypte, Carthago en Phoenicië. Vele geschriften hadden er een plek, met kennis uit alle windstreken, van het Iberisch schiereiland tot Zuid-Azië.

Meditierend kruip ik in de huid van een leerling uit die tijd. Ik spot hem onder een oude boom, gehurkt en in de schaduw, het is er heel warm. Hij en zijn mede-toehoorders zitten in een halve cirkel rond de mentor. Vanaf zijn rotsblok trekt de leraar met zijn stok cirkels in het stof en doorkruist deze met duidende lijnen. Complexe geometrische figuren tekenen zich af in het zand. Iedereen luistert geboeid en respectvol naar zijn betoog. Een flits. Ik knipper met mijn ogen en kom terug. Even was mijn geest daar, lang geleden in een oud verhaal. Spijt en verlangen, heimwee overvalt me, zoveel kennis verloren en dat niet alleen door de brand die uiteindelijk de bibliotheek verwoestte. Het moet een zalige plek zijn geweest.

Uit de nog resterende informatie weten we dat de bibliotheek bestond uit een erg lange, hoge zaal of gang, met wanden voorzien van eindeloos veel boekrollen. De bibliotheek werd beschouwd als 'plaats voor genezing van de ziel'. Ik denk dat het voor de grote geesten van die tijd inderdaad zoiets was, een heilige plaats waar ze ideeën konden uitwisselen en waar ze een klankbord vonden om eigen ondervindingen te toetsen; waar bevruchting mogelijk was en nieuwe creaties ontstonden. De schepping en opbouw van de Aarde en het Universum werden hier onderzocht. Deze schatkist van kennis fungeerde als collectief geheugen en werd uitgebouwd tot een heus studiecentrum dat wijsgeren aantrok uit het hele Middellandse Zeegebied, maar ook ver daarbuiten.

Helaas zijn bibliotheken kwetsbaar voor branden, rellen en oorlogsgeweld; ook de prachtige bibliotheek van Alexandrië. De rook en de as waaide weg over het land en bevruchtte de aarde verderop. Wat fysiek voorgoed verloren was, werd meegenomen in de harten en hoofden van ervaren leraars die hun weg vonden naar andere heilige plaatsen. Dit gebeurde na de ondergang van de bibliotheek, maar ook al in de eeuwen daarvoor. Zo ging de wetenschappelijke, filosofische en esoterische kennis die er was verzameld, nooit echt verloren.

Een zeer belangrijk man in die lange keten van kennisdragers was de Grieks-wiskundige wijsgeer en hervormer Pythagoras. Hij was een gepassioneerd reiziger die tijdens zijn opleiding contact legde met het kruim van wijsheid uit die tijd. Het doel van Pythagoras was het nastreven van

2

Geraardsbergen

Ik werd meer en meer gewaar dat het ‘toeval’ waardoor mensen ergens geboren worden, ergens gaan wonen, studeren en werken, helemaal geen toeval is, maar gebaseerd op een aantrekking van hun wezensessentie tot die plek. Onze geest verbindt zich met een menselijke vorm en gaat vanuit een verlangen tot samenwerking, in resonantie met een plaats en een gebied. In dat gebied en in een bepaalde setting wordt de geest geboren, leeft ze, werkt ze, reist ze, enzovoort. Eigenlijk heeft onze geest tijdens een incarnatie één groot doel: ervaringen opdoen en vanuit vroegere gelijkaardige thema's verder gaan in diverse leerprocessen. Het begrip ‘karma’ voegt zich hier bij het verhaal, maar het is een zwaar woord en het zou te ver gaan om dit thema hier al uit te diepen. Karma kun je vanuit het psycho-energetische model zeer goed plaatsen, begrijpen, aantonen en benaderen. Ik kom hier later op terug, bij het web van de schikgodinnen, de Nornen.

Ik wist dat er op elke plek waar ik woonde, werkte en verbleef, wel iets was wat me aanzoo. Ik heb dat idee uitgediept met betrekking tot drie plaatsen die voor mij veel betekenen: de stad van mijn jeugd, Geraardsbergen, de stad waar ik studeerde, Gent, en de gemeente waar ik nu al lange tijd woon, Asse.

Ongeveer het eerste wat ik ontdekte was dat Hunneghem, het klooster waar ik als tiener naar school was gegaan, gebouwd was op een Germaanse dodenakker. In het Romaanse kerkje, één van de oudste van de streek, hangt een fresco waarop een druïdenpriesteres een offerritueel uitvoert voor Wodan. Haar sikkel houdt ze opgeheven in haar hand. Plots schoot het me te binnen dat ik als jong meisje als druïdenpriesteres meegelopen had, met een maretak in mijn hand, in de krakelingenstoet, een jaarlijks terugkomend ritueel, iedere februari. De krakelingenstoet werd in mijn jonge jaren opgebouwd vanuit Hunneghem richting Oudenberg. Ik werd

geschminkt en gekleed als druïdenpriesteres in de lokalen van mijn eigen school. Ik voelde dat ik hier geleefd had in zeer oude tijden, als jonge vrouw, opgeleid in de druïdische tradities. Hunneghem is een vrouwenplek en dit was ze allang voor de Frankische heer Huno die plek als de zijne markeerde, als ‘Huno’s heim’.

Hunneghem was een cultusplek voor vrouwelijke druïden, dicht bij de rivier in het moeras en verstopt in het machtige Kolenwoud; niet gemakkelijk bereikbaar, tenzij je je weg wist naar deze oase van rust. Deze plek was enkel geschikt voor diegenen die er verbleven en er hun opleiding genoten. Sommige kinderen waren voorbestemd voor dit leven en werden door hun moeders naar deze plek gebracht. Ze werden er toevertrouwd aan de zorgen van de ouderen die hun inwijdden in de magie van het priesteressenleven.

Ook ouderen en hulpelozen, zorgbehoevenden, werden aan de priesteressen toevertrouwd. Vaak stierven ze er en werden er dan begraven. Ik hield van deze plek, toen en ook in dit leven. Ik heb er ook altijd graag schoolgelopen. De nonnen waren streng, maar ik voelde me er veilig en geborgen. Van de meisjesschool blijft nu niet veel meer over. De Benedictinessen zijn verdwenen, maar de rust hangt nog steeds over de plaats, de binnenkoer en de tuin. De kleuterschool is er nog en ook het dagverzorgingscentrum en de thuisverpleging heeft er, na een transformatieperiode, een thuis gevonden. Ook zijn er sinds kort seniorenflats. Ik ben blij dat de plaats zijn oorspronkelijke energie van rust en verzorging terugvindt, in het huidige stadsleven van Geraardsbergen. De blauwdruk die er van oudsher was heeft zich blijkbaar weten te handhaven door de tijd heen.

De Dender, de rivier die de stad doorkruist, werd door de Kelten de ‘Tanara’ genoemd, wat zoveel betekent als ‘de bruisende’ of ‘de woelige’. Voor het grootste deel kabbelt de Dender vrij rustig door het groene heuvelland, maar in zijn bovenloop monden er ontzettend veel beekjes in uit. Daardoor verandert hij bij veel neerslag plotseling in een snelstromende watermassa die buiten zijn oevers treedt. Tegenwoordig wordt deze debietverandering opgevangen door sluizen en sassen, maar voor onze voorvaders was dit natuurfenomeen van pijlsnel wassend water bij regen iets waar ze ontzag voor hadden. De bruisende Tanara was voor hen een archetypische energie van een woelig en onvoorspelbaar waterwezen waar ze rekening mee hielden in hun rituelen en leefgewoontes. Ik voel dat de onstuimige Tanara, die vroeger via de stroom zijn eigen leven leidde, nu grotendeels wordt

Tempeliers en kathedralen

De Ardennen brachten ons heel wat uitdagingen en vreemd genoeg zijn we er in eerste instantie niet toe gekomen om het verhaal van de Merovingers verder uit te pluizen. Soms werken energetische verkenningen niet via een lineaire tijdlijn. Soms moet je eerst andere plaatsen en gebeurtenissen verkennen en nadien op je stappen terugkeren, om diepere lagen van kennis aan te kunnen boren. Het verhaal van Koning Dagobert was nu nog niet aan de orde. De moord op deze koning aan de bron in het Bois de Wouivre hebben we pas later verkend. De heling van deze plek kwam er pas nadat puzzelstukjes van het Merovingische verhaal ook op andere plekken werden aangereikt, met een omweg dus.

Het verkennen van Bouillon, de bloedlijnen, de kathedralenbouwers en hun geomantische kennis, het invoelen van de Jeruzalemverbinding en de eerste kruistocht openden voor ons eerst een nieuw werkveld. Dat leidde ons naar de Champagnestreek. Bij ons vertrek was het voor mij en mijn groep van psycho-ecologen zonneklaar dat we ooit bij de Tempeliers terecht zouden komen. We wisten alleen niet hoe snel dat zou gebeuren.

‘Les Pauvres Chevaliers du Temple’ was een orde van een priester-ridders die uitgroeide tot één van de machtigste spelers in de politiek van de Hoge Middeleeuwen. In 1129 werd de orde officieel erkend op het concilie van Troyes; in de Champagne dus. Vanaf dat moment waren de leden niet meer aan wereldlijke gezagsdragers, maar alleen aan de Paus verantwoording verschuldigd. Dit betekende onder andere dat zij en hun bezit niet meer onder het gezag van koningen en hertogen vielen, maar dat ze alleen verantwoording verschuldigd waren aan Rome. Regionaal kwamen ze daardoor zo goed als boven de wet te staan.

De geschiedenisboeken vermelden Hugues de Payns als eerste grootmeester van de Orde. Hugues wordt geboren in 1070 en is afkomstig uit het dorpje Payns, vlakbij Troyes. Hoogstwaarschijnlijk is hij tot 1129 een vazal

van de graaf Hugo I van Champagne. Het is waarschijnlijk dat Hugues deze graaf begeleidt tijdens de Eerste Kruistocht en vecht aan de zijde van Godfried van Bouillon in Jeruzalem. Dat is in de jaren 1096-1099.

Er zijn aanwijzingen dat Hugues de Payns al eerder in Jeruzalem was, samen met een groep van ongeveer acht ridders. Naar aanleiding van ons energetisch onderzoek heb ik het zeer sterke vermoeden dat deze missie niet bedoeld was voor het vinden van een veilige route voor christelijke pelgrims. Dit is eerder een handige dekmantel voor hun ware intenties: het in handen krijgen van belangrijke documenten rond de bloed- en afstammingslijnen, rond de heilige geometrie en de geomantie, de alchemie, de astrologie, de numerologie, kortom alles wat esoterisch was en voor het Westen bijna voorgoed verloren was gegaan in de eeuwen daarvoor.

In het Midden-Oosten, Jeruzalem, maar ook plaatsen zoals het Kathari-naklooster in Egypte, werden van oudsher geschriften verzameld, afkomstig uit heel oude beschavingen. Het ging dan om Sumerische teksten in spijkerschrift, het Gilgamesj-epos, documenten van Perzen en Hettieten, de oudste boeken uit de joodse traditie, de overdracht van de Egyptische mysteriescholen en Arabische geschriften. Deze geschriften waren veilig opgeborgen in de schoot van occulte genootschappen die deze mengkroes van beschavingen hadden overleefd.

Volgens onze reconstructie van de gebeurtenissen krijgen deze ridders toestemming om een tijdlang opgravingen te doen in de buik van de Tempelberg, waar ooit de beroemde tempel van Salomo op stond. Of ze werkelijk gegraven hebben onder die tempel weten we niet. Wel is duidelijk dat ze een tijdje in en rond het Heilige Land verblijven en dat ze documenten inkijken en die laten kopiëren door vakmensen; documenten, misschien teruglopend tot de gebruikte methodieken in het bouwen van de tempel van Salomo, maar ook geschriften uit andere domeinen en tradities.

Daarnaast is er ook het verhaal van Robert de Fries, graaf van Vlaanderen. Hij vertrok op pelgrimstocht naar Palestina in 1086, nog geen decennium voor de Eerste Kruistocht. Hij verbleef twee jaar in Jeruzalem en keerde terug via Byzantium, waar hij keizer Alexius hielp met het verdrijven van de Seldsjoeken. Nergens wordt aangegeven dat deze tocht naar het Heilige Land onveilig is geweest en dat het Heilige Land dus veilig moest worden gemaakt voor pelgrims. Een verblijf van twee jaar in Jeruzalem en omstreken wijst er wel op dat deze graaf dit een interessante plek vond.

De Alvadermoord

De drie zonen van Borr doodden de reus Ymir en toen die neerviel, stroomde er zoveel bloed uit zijn wonden dat zij er alle rijpreuzen in konden verdrinken.’

In elke mythologie vindt er kort na de eerste creatiegolf van de oer-goden en de tweede creatiegolf van Titanen en hun directe nakomelingen, een Alvadermoord plaats. Waarbij de meest oorspronkelijke energie explodeert in kleinere stukken. Pas lang na die Alvadermoord is er sprake van het ontstaan van de gematerialiseerde Aarde zoals wij die nu kennen. Elke cultuur heeft zijn eigen manier om met deze opsplitsing en het verdelen van de Alvader om te gaan maar het Noorse verhaal geeft opnieuw een interessante en gedetailleerde insteek.

Pas na de dood van Ymir wordt de schepping van onze grofstoffelijke Aarde definitief opgestart. Maar dit vraagt van Borrs drie zonen heel wat tijd en wat hier in een summiere samenvatting beschreven staat, omvat een zeer lang lineair scheppingsproces van expansie en implosie waarbij verschillende archetypische goden-energieën hun opwachting maken.

Een heel geslacht van rijpreuzen verdrinkt in het bloed van Ymir. Deze kosmische strijd, die voorafgaat aan de creatie van onze Aarde, getuigt van een hevig proces waarin zeer grote titanische energieën verdwijnen en opgeslokt worden en andere zich kunnen handhaven en nieuwe vormen creëren in het ongoing creatieproces van het heelal. Vele sterren, planeten, manen, asteroïden, kometen; ze zijn ontstaan door de vernietiging van andere. Niet toevallig spreekt de astronomie van hyperreuzen, superreuzen, heldere reuzen en subreuzen, om de helderheid van een ster weer te geven. Rode reuzen zijn sterren die aan het einde van hun levensfase zijn. In zijn stervensfase gaat een rode reus in implosie en wordt hij mogelijk een witte dwerg.

‘Eén rijpreus wist met zijn familie in een meeltrog te ontsnappen, dat was de reus Belgelmir. Ja, de alwijze reus Belgelmir was na zijn geboorte, oneindig veel winters voordat de Aarde geschapen werd, op een meeltrog gelegd.’

Belgelmir is in het Noorse verhaal een rijpreus die met zijn familie aan dit proces van extreme verdichting en implosie kan ontsnappen. Hij wordt oneindig veel winters voor de Aarde geschapen en op een meeltrog gelegd. Zo reist hij lang met zijn familie door de kosmos. De meeltrog is een mogelijke interpretatie van een oud-Noorse woord voor voertuig. Het kan verwijzen naar een wieg of een baarmoeder waaruit creaties geboren worden. Belgelmir wordt beschermd door deze wieg en krijgt er voeding tot hij samen met zijn familie, na een periode van lange winters, de kans krijgt om verder te scheppen. Zo staat hij zelf aan de wieg van het nageslacht dat in latere instantie de Aarde zal bevolken.

‘Toen brachten de zonen van Borr Ymir naar het midden van de Gin-nungagap. Uit Ymir’s vlees maakten Odin, Vili en Vé de Aarde. Van zijn beenderen maakten zij bergen en van de tanden, kiezen en gebroken botjes stenen en keien. Uit zijn bloed werden de zee en de meren gemaakt. De zee legden zij als een gordel om de Aarde heen, en de meeste mensen zullen denken dat het onmogelijk is daaroverheen te komen. Zo namen zij ook de schedel van Ymir, maakten daar het uitspansel van en zetten het over de Aarde heen.’

De Noorse en Germaanse mythologieën kennen geen zondvloed zoals de meer zuidelijke en later christelijk geïnspireerde legendes. Maar ze kennen wel de ondergang door een zeer extreme winter, de Fimbulvetr; na de Ragnarok, de eindstrijd. In deze winter bevriest alles en trekt het leven, de energie zich terug in een extreme yin-fase waaruit nadien, door de werking van de naar buiten tredende yang-kracht, weer een volgende cyclus wordt opgestart. Fimbulvetr vernietigt bijna alles en kapselt andere energieën in, slapend in een baarmoeder, waardoor het lijkt of ze dood zijn. De dood of de eeuwige slaap wordt ook geassocieerd met het metaal-element in het vijf-elementenstromingsmodel. Na de winter komt er weer lente, begint het water weer te stromen en ontstaat er uit de baarmoeder weer nieuw leven. Er zijn na een lange periode van bevroering telkens weer energieën

38

Walkuren

In het gedicht *Darradarljod* in de Njals-saga weefden walkuren een stuk met daarin de lichaamsdelen van dode mannen. Dit is een vrij gruwelijk gedicht, maar het beschrijft zeer mooi het karmische web dat ontstaat in een veldslag:

‘Bloed valt van het bewolkte canvas
Van de dichte stof, van de slachting
Kleding van de man grijs als een harnas wordt geweven
De walkuren zullen het kruizen met een bloederige draad
Het weefwerk is gemaakt van menselijke ingewanden
Van afgehakte hoofden
Geeft het draden
De steunpunten zijn van bloederige speren
Bomen van ijzer en gewichten van pijlen
Met zwaarden weven wij het web van de veldslag
Kijken wordt nu afschuwelijk
Een wolk zo rood als bloed verduistert de horizon
De luchten zijn gekleurd met mannenbloed
En de walkuren zingen hun lied.’

Al lange tijd ben ik sterk met het speciale natuurwezen van de walkure verbonden. Dit wezen is niet alleen thuis in haar dimensie van het Oude Volk, maar is ook vertrouwd met de astrale dimensie, waar ze haar weg kent, en met de fysieke wereld van Midgard. Niet alle Oude-Volkswezens bezoeken regelmatig verschillende dimensies, maar voor de walkure is het haar missie om dat juist wel te doen, vaak vanuit de tussenwerelden die de dimensies onderling verbinden. In die zin heeft ze veel resonantie met de draken, maar de taak van een walkure is specifiek, sterker omljnd, dan die van de meeste draken.

Ik kwam de eerste keer in contact met een walkure op een energetische groepsreis in de Elzas, in het gebied van de Taennchel. Ik kreeg contact met dit wezen bij een bron, in het natuurgebied aan de voet van het kasteel van Haut-Koenigsbourg. Zoals ik eerder al aanhaalde, was het mijn bedoeling een sylf te channelen, maar het was een vurige walkure die zich aandiende. Sindsdien ben ik gefascineerd door dit wezen.

Deze Eifel-walkure sprak over oude verbonden tussen mensen en haar soortgenoten en ze was daar nog steeds boos en geagiteerd over. In haar optiek was er heel wat misgelopen. Op de ene of andere manier resoneerde mijn eigen celgeheugen met haar boosheid en ik was helemaal van slag. Hoe de vork in de steel zat kon ik toen onmogelijk vatten, maar haar felheid bleef in mijn hart spoken en het was duidelijk dat ik daar iets moest rond opklaren. Later, toen ik de Noorse mythologie en specifiek de Völsung-saga en het Nibelungenlied ontdekte, wist ik dat ik via die sagen heel wat informatie kon bijeensprokkelen over haar pijnlijk verhaal. Waar bij haar en bij mezelf de verwonding zat, hoe dat resoneerde met mijn eigen levensverhaal, kwam ik pas met mondjesmaat te weten door de Völsung-saga helemaal uit te pluizen.

Binnen de Noorse mythologie neemt de walkure een speciale plaats in. Het is een figuur die je niet in deze vorm tegenkomt in andere mythen. Deze schildmaagden van Odin, zoals ze genoemd worden, brachten de gevallen strijders naar het Walhalla. Bij de Noormannen vochten veel vrouwen mee op het slagveld en vanuit hun dapperheid kregen zij ook de naam 'schildmaagd van Odin'. Sommige van die vrouwen beschikten over een eigen territorium, eigen manschappen, schepen, wapens en paarden. De Noord-Europese vrouwen waren vrijgevochtener dan de vrouwen rond het Middellandse zeegebied. Wilde verhalen deden in het Zuiden de ronde over hun onbevreesdheid, hun ontembaarheid en hun moed.

Walkuren zijn echter meer dan schildmaagden. Het zijn grote reizigers die dimensiegrenzen overschrijden. Vanuit hun Oude-Volksdimensie vangen ze hun tocht aan naar de astrale dimensie. Deze astrale wereld van het Oude Volk raakt de astrale wereld van de mens en heeft er momenteel een beperkte doorsnede mee. Via deze doorsnede nemen walkuren contact op met mensen in de grofstoffelijke fysieke wereld. Ze werken in de doorsnede-zones tussen de drie dimensies: die van het Oude Volk, de astrale

Over de auteur

Marleen D'hose zag het levenslicht in het kleine provinciestadje Geraardsbergen, in de schaduw van de Oudenberg, één van de getuigenheuvels van de Vlaamse Ardennen. Ze was een pienter, ernstig kind, dat zich graag mengde in de gesprekken van volwassenen, nooit met poppen speelde, maar wel met legoblokken. Haar grootvader en vader waren haar eerste natuur-leermeesters. Activiteiten zoals schapen scheren, gras hooien, weidechampignons plukken, stekelbaarsjes vangen, konijnen villen, maakten deel uit van haar kinderervaringen.

Marleens moeder stimuleerde vooral haar geest, zocht voor haar de beste scholen en was zeer blij toen haar dochter een aggregaat haalde in aardrijkskunde, chemie en economie. In haar jongvolwassen leven was Marleen sociaal geëngageerd binnen de jeugdbeweging en ambieerde ze een politieke loopbaan binnen haar dorpsgemeenschap.

Groot was dan ook de frustratie bij de lokale autoriteiten toen ze geschaakt werd door een jonge Brabander die haar ontvoerde naar het land van Asse. Daar, in de schaduw van de Brusselse hoofdstad, werd haar wereld opengegooid en bloeide ze helemaal op. Ze werd moeder van een zoon, die ze helaas bij de geboorte verloor, maar ook van twee prachtige dochters die inmiddels zelf met beide benen in het leven staan. Haar man Luc steunde haar bij de uitbouw van een professionele carrière in de gezondheidszorg. Daarnaast werd Marleen bestuurslid van het oudercomité en voorzitter van de vrouwenbeweging.

Een exponentiële verruiming van haar wereldbeeld kwam er toen ze startte met een opleiding Psycho-energetica bij EPECA (European Psycho Energetic Coaching Association). Na vier intense jaren van interne schoonmaak en reactivering van oud potentieel, behaalde ze het diploma van psycho-energetisch master-coach. Binnen haar huidige activiteiten als privé coach gaat ze op zoek naar de schaduwenergie die mensen verhindert om hun eigen potentie ten volle uit te bouwen.

Ondertussen heeft Marleen zich gespecialiseerd in psycho-ecologie, het exploreren van krachtplaatsen binnen het netwerk van de Aarde, en psycho-archeologie, het exploreren via regressies van vorige levens. Inmiddels begeleidde ze reeds honderden mensen bij hun innerlijk processen op dit vlak, tijdens energetische reizen en wandelingen. Marleen geeft workshops ‘thuiskomen in je woonst’ en recent startte ze, samen met haar vroegere mentor Geert Delanoeije, twee jaaropleidingen ‘psycho ecologisch practicionar en facilitator’ binnen het Timotheus Project.

Interdimensionele bewustzijnsverruiming is de missie van deze duizendpoot. Het is de motor achter al haar acties. Krachtige hulplijnen uit de natuur geven haar de moed om steeds een stukje verder te gaan op haar weg; een pad dat op zijn zachts gezegd getuigt van grensoverschrijdend gedrag, maar gestut wordt door een diep weten dat alles uiteindelijk goed komt.

Voor meer informatie over Marleens werk voor onze planeet en alle wezens die haar bezielen, kun je terecht op www.aardebewust.be.